

Julka

Julka

V jednej Slovenskej dedinke, ktorá sa volala Jablonka sa narodilo dievčatko, ktorému dali meno Julka. Bola krásna a usmievavá. Dievčatko rástlo ako z vody. Mamina s ňou trávila všetok svoj voľný čas. Chodili na prechádzky a často navštevovali detské ihrisko. Julka sa najradšej hrala v piesku s formičkami. Spoznáva nových kamarátov, s ktorými sa hrávala. No keď jej niekto vzal jej hračku bolo zle. V Julke sa prebudil hnev. Takto sa jej podarilo buchnúť alebo kopnúť kamarátov a postupne sa s ňou už nechcel nikto hrať. Jej mamina si to veľmi nevšímala, pretože mala plnú hlavu práce a musela sa starať o domácnosť. Takže Julka bola naučená, že ona si hračky požičať môže ale ona nepožičala nikomu nič. Jedného dňa Julka nastúpila do škôlky a tam sa správala ako obvykle takže ani tam nemala kamarátov. A keď mala Julka šesť rokov mamina jej spravila oslavu a pricestovala aj Julkina babička na oslavu bola veľmi prekvapená, že Julka tam nemala ani jedného kamaráta. Keď sa nato opýtala vnučky tá len mykla plecami a so slzami odbehla do izby. Julkina mama odcestovala na služobnú cestu a s Julkou zostala babička. Ráno odvieďla Julku do škôlky bolo jej čudné, že Julka bola smutná a nikto sa s ňou nepozdravil. Poobede išli spolu na ihrisko a tam sa stalo niečo čo babička nečakala. K Julke pribehlo dievčatko a chcelo sa od nej požičať formičku ale vtom Julka skríkla: „ Neber mi to! Vráť mi to hneď! Chod' preč!“ a nakoniec do nej hodila hrst piesku. Stará mama zostala prekvapená a pribehla k vnučke: „ Julka prečo si to spravila?“ Julka jej odpovedala: „ Pretože sú to iba moje hračky!“ odvrkla Julka. Starej mama zosmutnela a v duchu povedala, že predsa sa Julka nemôže takto správať a musí s ňou porozprávať. Po príchode domov si vnučku posadila na kolená a spýtala sa jej: „ Julka vieš čo je toto?“ ukázala na hrudník. „No predsa srdce.“ odpovedala vnučka. „ Áno zlatko a to srdce je symbolom lásky, láska ku všetkým ľuďom okolo nás a preto sa musíš naučiť byť dobrá ku všetkým kamarátom a vedieť sa podeliť o hračku aj keď sú tvoje.“ Julka sklonila hlavu a po chvíli sa opýtala starkej. „Takže, keď požičiam hračku mám veľké srdce?“ Starká odpovedala: „ Julka to nie je len o hračkách musíš sa ku všetkým správať dobre mať ich rada a pomôcť ak ťa niekto o to požiadajú zapamätaj si to navždy.“ Julka odpovedala: „ Dobré baby už budem dobrá a vždy sa s kamarátmi podelím o všetko.“ Starká sa na vnučku usmiala a pobozkala ju na čelo. Postupne ako Julka rástla vždy si spomenula na poučné slová svojej babičky o veľkom srdci.